

Arrest

nr. 292 722 van 8 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 17 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werd vastgesteld op 16 februari 2006 ingevolge een politiecontrole naar aanleiding van een diefstal. Verzoeker werd vervolgens regelmatig aangetroffen bij politiecontroles en werd meermaals strafrechtelijk veroordeeld.

1.2. Op 5 november 2010 trad verzoeker in het huwelijk met M.C., een Belgische vrouw.

1.3. Verzoeker diende op 11 januari 2011, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd en verzoeker werd op 4 juli 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart.

- 1.4. Uit de relatie van verzoeker met M.C. werd op 7 april 2011 een kind geboren.
- 1.5. Op 15 november 2014 werd uit de relatie van verzoeker met M.C. een tweede kind geboren.
- 1.6. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel van 6 januari 2015 werd het huwelijk tussen verzoeker en M.C. ontbonden.
- 1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 27 juni 2018, na te hebben vastgesteld dat verzoeker steeds nieuwe strafbare feiten pleegde en hiervoor werd veroordeeld, de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.8. Bij arrest nr. 215 774 van 25 januari 2019 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf van 27 juni 2018.
- 1.9. Op 9 juni 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar. Verzoeker stelde tegen elk van deze beslissingen een beroep in bij de Raad.
- 1.10. Bij arresten met nrs. 271 242 en 271 243 van 12 april 2022 verwierp de Raad de beroepen die verzoeker instelde tegen de beslissingen van 9 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar.
- 1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 27 oktober 2022 ten aanzien van verzoeker nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.
- 1.12. Via zijn raadsman diende verzoeker op 5 april 2023, in functie van zijn Belgische kind, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.
- 1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 5 april 2023 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 6 april 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten

Naam: [B]

Voornaam: [M]

[...]

Nationaliteit: Algerije

alias: [B.M.], geboren op 16.05.1985, onderdaan van Algerije; [B.M.], geboren op 16.02.1978 te Oran, onderdaan van Algerije; [B.M.], geboren op 16.02.1981, van onbepaalde nationaliteit; [H.M.], geboren op 18.02.1981 te Oran, onderdaan van Algerije; [H.M.], geboren op 16.02.1981 te Oran, onderdaan van Algerije; [H.M.], geboren op 16.02.1981 te Oran, onderdaan van Marokko; [H.M.], geboren op 16.02.1980, onderdaan van Algerije; [H.M.], geboren op 16.02.1980 te Rabat, onderdaan van Marokko; [H.M.], geboren op 16.02.1989 te Oran, onderdaan van Algerije; [M.H.], geboren op 16.02.1981, onderdaan van Marokko; [M.H.], geboren op 16.02.1981, onderdaan van Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, en dit onmiddellijk na kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad, met geweld of bedreiging, bij nacht, feiten waarvoor hij op 06.06.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, heling van voorwerpen en de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk, feiten waarvoor hij op 17.01.2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 3 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, diefstal op heterdaad be[t]rapt, met geweld of bedreiging, bij nacht (herhaling), onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk (herhaling) feiten waarvoor hij op 03.04.2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 16 maanden + 3 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, onwettig verblijf of binnenkomen in het Rijk (herhaling), feiten waarvoor hij op 28.11.2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk (herhaling), feiten waarvoor hij op 30.09.2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 13 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, feiten waarvoor hij op 30.07.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mondelinge of schriftelijke bedreigingen, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon, belaging, feiten waarvoor hij op 20.01.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een werkstraf van 180 uren.

De betrokkene heeft zich schuldig aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (herhalin[g]), wapens, het dragen zonder wettige reden (herhaling), feiten waarvoor hij op 07.04.2016 werd veroordeeld door het Hof van beroep van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal (herhaling), feiten waarvoor hij op 21.04.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 05.10.2022 werd veroordeeld door het Hof van beroep van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Uit het [aan]houdingsmandaat blijkt dat betrokkene te Leuven op 22.08.2021, op 19.10.2021, op 08.11.2021 en op 09.11.2021 verschillende diefstallen pleegde van fietsen [...] (speedpedelec).

Dit soort feiten getuigt van een gebrek aan respect voor eigendommen van anderen. De openbare veiligheid bestaat er in dat niemand zich er aan dient te verwachten te worden bestolen.

Nietsvermoedende pendelaars die hun fietsen in de daartoe voorziene plaatsen stallen, vervolgens slotvast achterlaten, zouden zich niet verder moeten bekommeren over hun vervoermiddel en worden hierdoor gecon[f]ronteerd met niet alleen materiële schade, maar ook praktische beslommingen. Naast het materieel nadeel dat vero[o]orzaakt wordt door diefstallen, zorgen dergelijke feiten voor een onveiligheidsgevoel in de samenleving.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 10 jaar, hetwelke hem ter kennis gebracht werd op 09.06.2020. Er werd beroep ingesteld tegen deze beslissing, maar dit beroep werd op 12.04.2022 verworpen door de RvV bij arrest 271 242. Het inreisverbod is aldus definitief.

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
Artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere aliassen: [B.M.], geboren op 16.05.1985, onderdaan van Algerije; [B.M.], geboren op 16.02.1978 te Oran, onderdaan van Algerije; [B.M.], geboren op 16.02.1981, van onbepaalde nationaliteit; [H.M.], geboren op 18.02.1981 te Oran, onderdaan van Algerije; [H.M.], geboren op 16.02.1981 te Oran, onderdaan van Algerije; [H.M.], geboren op 16.02.1981 te Oran, onderdaan van Marokko; [H.M.], geboren op 16.02.1980, onderdaan van Algerije; [H.M.], geboren op 16.02.1980 te Rabat, onderdaan van Marokko; [H.M.], geboren op 16.02.1989 te Oran, onderdaan van Algerije; [M.H.], geboren op 16.02.1981, onderdaan van Marokko; [M.H.], geboren op 16.02.1981, onderdaan van Algerije

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 09.06.2020 alsook de herbevestigingen hiervan op 09.11.2020, 19.06.2021, 22.08.2021 en 21.10.2021. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 09.06.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad, met geweld of bedreiging, bij nacht, feiten waarvoor hij op 06.06.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, heling van voorwerpen en de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk, feiten waarvoor hij op 17.01.2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 3 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, diefstal op heterdaad be[t]rapt, met geweld of bedreiging, bij nacht (herhaling), onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk (herhaling) feiten waarvoor hij op 03.04.2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 16 maanden + 3 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, onwettig verblijf of binnenkomen in het Rijk (herhaling), feiten waarvoor hij op 28.11.2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk (herhaling), feiten waarvoor hij op 30.09.2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 13 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, feiten waarvoor hij op 30.07.2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mondelinge of schriftelijke bedreigingen, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon, belaging, feiten waarvoor hij op 20.01.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een werkstraf van 180 uren.

De betrokkene heeft zich schuldig aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (herhaling), wapens, het dragen zonder wettige reden (herhaling), feiten waarvoor hij op 07.04.2016 werd veroordeeld door het Hof van beroep van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal (herhaling), feiten waarvoor hij op 21.04.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij op 05.10.2022 werd veroordeeld door het Hof van beroep van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar. Uit het [aan]houdingsmandaat blijkt dat betrokkene te Leuven op 22.08.2021, op 19.10.2021, te 08.11.2021 en op 09.11.2021 verschillende diefstallen pleegde van fietsen [...] (speedpedelec). Dit soort feiten getuigt van een gebrek aan respect voor eigendommen van anderen. De openbare veiligheid bestaat er in dat niemand zich er aan dient te verwachten te worden bestolen. Nietsvermoedende pendelaars die hun fietsen in de daartoe voorziene plaatsen stallen, vervolgens slotvast achterlaten, zouden zich niet verder moeten bekommeren over hun vervoermiddel en worden hierdoor geconfronteerd met niet alleen materiële schade, maar ook praktische besommeringen. Naast het materieel nadeel dat veroorzaakt wordt door diefstallen, zorgen dergelijke feiten voor een onveiligheidsgevoel in de samenleving.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 10.09.2019 werd betrokkene gesproken door de terugkeerbegeleider en verklaarde toen geen subsidiaire bescherming te willen aanvragen, niet te lijden aan een ziekte en niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn vrouw en kinderen hier aanwezig zijn. Zijn ex-echtgenote, [C.M.] waarvan hij gescheiden is sinds 19.05.2015 en zijn twee kinderen geboren in 2011 en 2014 bezitten allen de Belgische nationaliteit. Bij huidige aanvraag werden de geboorteaktes van de kinderen voorgelegd alsook de huwelijksakte van het huwelijk dat voltrokken werd tussen betrokkene en de moeder van de kinderen, en de echtscheidingsakte.

De betrokkene verblijft sinds 11.11.2021 in de gevangenis, en sinds 28.10.2022 in gesloten centra. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor de kinderen sinds enige tijd aan de moeder van de kinderen is toegedragen.

Een voldoende hechte band kan betrokkene dus niet hebben opgebouwd met zijn partner en kinderen zodat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarbij betrokkene zijn verantwoordelijkheid opneemt ten aanzien van zijn kinderen en mee instaat voor hun opvoeding en hun verzorging. Zijn ex-partner en kinderen bezoeken de betrokkene bovendien ook niet in de gevangenis. Hieromtrent verklaarde hij aan de terugbegeleider in 2019 dat ze te ver wonen en daarom niet op bezoek komen.

Hij toont ook niet aan of hij deelt in de beslissingen over haar opvoeding en op welke manieren hij financieel bijdraagt aan de opvoeding van zijn kinderen. De betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kinderen. Er liggen momenteel dan ook geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er een hechte band zou bestaan tussen de betrokkene en zijn kinderen.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijken geen concrete onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Een schending van artikel 8 EVRM werd dan ook niet aannemelijk bevonden.

Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Verder blijkt nog uit het administratief dossier van de betrokkene dat hij op 05.11.2010 in huwelijk is getreden te Schaarbeek met de genaamde [C.M.] en uit deze relatie twee kinderen werden geboren. De echtscheiding heeft plaatsgevonden op 19.05.2015. Het verblijfsvoordeel dat werd bekomen op basis van dit huwelijk werd op 28.06.2018 terug ingetrokken naar aanleiding van een beslissing einde verblijf. Hiertegen werd beroep aangetekend, hetwelk verworpen werd op 25.01.2019, hem ter kennis gebracht

op 29.01.2019. Hoe dan ook de bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Betrokkene zijn persoonlijke en familiale belang wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

MOTIVATIE IN FEITE:

Overwegende dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 10 jaar, hetwelke hem ter kennis gebracht werd op 09.06.2020. Er werd beroep ingesteld tegen deze beslissing, maar dit beroep werd op 12.04.2022 verworpen door de RvV bij arrest 271 242. Het inreisverbod is aldus definitief; Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van tien jaar zou verlaten hebben. Het inreisverbod dd. 09.06.2020 bestaat wel degelijk nog en heeft bindende kracht gezien de betekening en het verworpen beroep; Betrokkene kreeg het inreisverbod opgelegd omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, zoals uitvoerig gemotiveerd.

Overwegende dat, volgens de algemene hiërarchie der rechtsnormen, een individuele beslissing van een ondergeschikte administratieve autoriteit niet de overhand kan krijgen op een maatregel die genomen werd door een superieure administratieve autoriteit, in casu een beslissing genomen door de bevoegde Minister met betrekking tot de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het Rijk;

Overwegende dat het arrest K.A. van het HvJ (C-82/16, 8 mei 2018) uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen, op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, mits daarbij onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger;

Overwegende dat overeenkomstig voornoemd Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld dient te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kinderen niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van de kinderen rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie). Wat de band met de kinderen betreft, er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er sprake is van een vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie, noch dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk is voor het welbevinden van de kinderen in België of om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Zoals reeds gesteld verblijft betrokkene sinds 11.11.2021 in de gevangenis, en sinds 28.10.2022 in gesloten centra. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor de kinderen sinds enige tijd aan de moeder van de kinderen is togedragen. Er kan uit niets blijken dat betrokkene bijdraagt aan de opvoeding (financieel en affectief) van de kinderen. Zijn ex-partner en kinderen hebben betrokkene bovendien ook niet in de gevangenis opgezocht. Hieromtrent verklaarde hij aan de terugbegeleider in 2019 dat ze te ver wonen en daarom niet op bezoek komen. Van contacten die zouden onderhouden worden op andere manieren kan uit de voorgelegde stukken niets blijken. Betrokkene kon nochtans gelet op het lijv[ig] dossier en de vele procedures die werden gevoerd, wel verwachten dat hij dergelijke bewijsvoering diende aan te leveren.

Hij toont ook niet aan of hij deelt in de beslissingen over haar opvoeding en of en desgevallend op welke manieren hij financieel bijdraagt aan de opvoeding van zijn kinderen. De betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde of en hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kinderen. Er liggen momenteel dan ook geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er een enige band zou bestaan tussen de betrokkene en zijn kinderen. De kinderen van betrokkene zijn geboren op 07.04.2011 en 15.11.2014; zij zijn heden dus respectievelijk bijna 12 jaar en 8 jaar. Er kan bezwaarlijk gesteld worden, los van of betrokkene er al dan niet in geslaagd zou zijn van op afstand zijn vaderschap daadwerkelijk op te nemen en een duurzame band met de kinderen te ontwikkelen, dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om het welbevinden van de kinderen en hun ontwikkeling te vrijwaren. Hij is reeds geruime tijd afwezig uit het gezin, hij woont sinds 2013 niet meer samen met zijn kinderen (cfr. Declaratie vertrek in betrokkenes Rijksregister en betrokkens daaropvolgende detenties) en de moeder van de kinderen, en hij is vervolgens uit de echt gescheiden sinds 2015. De moeder heeft dus gedurende héél lange tijd en tot op heden alleen ingestaan voor de kinderen en de huishouding. Er kan bijgevolg geen afhankelijkheid ten aanzien van betrokkene blijken. Gezien de leeftijd van de kinderen kunnen we ervan uit gaan dat de kinderen dagelijks naar school gaan en de scholen in België steeds voor- en naschoolse opvang voorzien. Zelfs tijdens de vakantie zijn er mogelijkheden om de kinderen naar opvangprojecten te laten gaan. Het redelijk te stellen dat de moeder van de kinderen verder van al deze opvangmogelijkheden gebruik kan maken om voor zichzelf en haar kinderen in te kunnen staan, en mogelijks ook een netwerk heeft waarop zij kan terugvallen. Bovendien, zoals[...]s reeds gesteld: betrokkene is reeds lange tijd in detentie, er kan dan ook geen enkele afhankelijkheid blijken ook wat dat punt betreft. Uit het dossier kan over de gehele lijn geenszins blijken dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. De kinderen zijn heden dus bijna 12 en 8 jaar. Betrokkene zat afgelopen jaren sinds 1.11.2015 op één uitgangspersmissie na, ononderbroken in detentie tot 10.06.2020. Op 11.11.2021 werd hij opnieuw opgesloten tot heden, dit alles door zijn eigen gedragingen. De kindjes zijn het dus gewoon enkel samen te leven met de moeder, de moeder is dus steeds de primaire en continue zorgdrager voor de kinderen geweest. De kinderen hebben dus bijna nooit hun vader fysiek in hun nabijheid [...] gehad. Niets belet dat betrokkene in de toekomst – desgevallend tijdelijk – vanuit het buitenland contacten tracht aan te knopen of onderhoudt met zijn kinderen. Uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene de voornaamste zorgdrager zou zijn, noch dat de kinderen gedwongen zouden worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten. Er kan evenmin blijken dat er een verstoring zou zijn met betrekking tot het evenwicht van de kinderen of met betrekking tot hun emotionele ontwikkeling. Er blijken aldus geen concrete onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van betrokkenes privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Volgt in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 15.12.1980, dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 10 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Overwegende dat in casu, de voornoemde persoon geen vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod dd. 09.06.2020 heeft ingediend noch bekomen;

Overwegende dat het inreisverbod bijgevolg nog steeds van toepassing is, mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter op 05.04.2023.

Betrokkene dient gevolg te geven aan voormeld inreisverbod dd. 09.06.2020.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.14. Verzoeker stelde tegen deze beslissing reeds een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering werd op 13 april 2023, bij arrest nr. 287 556, verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 39/79 en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van artikel 13 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoeker heeft op 05.04.2023 een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 40ter §2, 2° van de Vreemdelingenwet bij het gemeentebestuur van Steenokkerzeel, waar verzoeker thans heden verblijft.

Een bijlage 19ter werd hem rechtsgeldig afgegeven (stuk 3).

Eveneens op 05.04.2023 neemt de gemachtigde een nieuwe bijlage 13, de thans bestreden beslissing, in antwoord op de door verzoeker op dezelfde dag ingediende vestigingsaanvraag.

Verwerende partij handelt buiten haar bevoegdheid en buiten de toepassing van de wettelijke bepalingen (art. 52 e.v. Uitvoeringsbesluit Vreemdelingenwet), dewelke haar instrueren om 1/ vooreerst te voorzien in een controle van een verblijfsplaats en 2/ het afleveren van het attest van Immatriculatie met een geldigheidsduur van zes maanden bij een positieve controle van de verblijfplaats.

Verzoeker heeft daarop (vanaf opmaak en aflevering bijlage 19ter[]) drie maanden de tijd om de inhoudelijke bewijsstukken die zijn aanvraag staven te bezorgen aan het gemeentebestuur, hetwelk op haar beurt de stukken doorzendt naar de gemachtigde.

Deze wettelijke procedure werd ontzeg[d] aan verzoeker, nu [...] zonder dat enig inhoudelijk bewijs (is mogen) voorgelegd worden, zijn aanvraag onmiddellijk resulteert in het nemen van een nieuwe bijlage 13, dit geheel in strijd met de wet en met de beginselen van Europees recht. De kinderen van verzoeker hebben de Belgische nationaliteit, de gemachtigde slaagde er niet in om correct te identificeren door wie zij in concreto worden opgevoed. De gemachtigde heeft één en ander aangenomen, maar niet onderzocht. Als ju[r]isdictioneel orgaan binnen de rechtsstaat moet men deze wanpraktijken sanctioneren.

De opmerking post factum dat er van verzoeker vermocht worden te verwachten dat hij op datum van het indienen van zijn vestigingsaanvraag reeds alle bewijsstukken zou hebben voorgelegd aan de gemeente, strijdt met de procedure zoals zij bepaald is in art. 40ter Vw. en uitgevoerd wordt in art. 52 Uitvoeringsbesluit en schept een ongeoorloofde discriminatie ten aanzien van verzoeker en diens minderjarige kinderen.

Indien de gemachtigde had willen besluiten dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker negatief moest worden beantwoordt, dan kan zij dit enkel doen bij wege van een bijlage 20.

Verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze zonder enig schroom de procedure gezinshereniging, die verzoeker heeft opgestart op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan voorkomen door het nemen van een bijlage 13 die thans moet gelden als weigering de gedane vestigingsaanvraag, het recht van verzoeker onder de gezinsherenigingsrichtlijn, te erkennen.

Verwerende partij verwijst daarbij naar het feit dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod betekend op 09.06.2020 waardoor de gemeente onbevoegd zou zijn geweest om aan verzoeker de bijlage 19ter af te leveren, quod non.

In casu voldoet verzoeker aan de voorwaarden van dergelijke procedure op te starten. Hij bracht bij aanvraag de vereiste stukken bij en beschikte thans rechtsgeldig over een termijn van drie maanden vanaf 05.04.2023 om de gevraagde inhoudelijke stukken bij te brengen. Alle formele stukken liggen neer bij de gemeente Steenokkerzeel. In zoverre volgde de dienst burgerzaken van de gemeente Steenokkerzeel enkel haar wettelijke plichten en heeft zij terecht de bijlage 19ter afgeleverd.

Opgemerkt moet daarbij worden dat de artikelen 40 e.v van de Vreemdelingenwet geen discretionaire bevoegdheid geven aan de gemachtigde. De gemachtigde kan enkel nagaan of aan de voorwaarden voor gezinshereniging is voldaan en vermag, in haar beslissing ten gronde enkel (dan nog in strikte termen) discretionair weigering op basis van het persoonlijk gedrag van de verzoeker, die een actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de staat.

Zij vermag niet te beslissen buiten de wet om en daarbij di[s]cretionair haar eigen procedures 'te cre[ë]ren' die strategisch worden aangewend en die aan de rechtszoekende kunnen worden tegengeworpen zonder dat deze laatste toegang heeft tot de beroepsprocedure zoals zij bestaat onder art. 39/79 Vreemdeli[n]genwet.

Dit kan niet. Artikel 52 e.v Uitvoeringsbesluit Vreemdelingenwet diende gevolgd te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar een eerder opgelegd inreisverbod als motivatie om een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger of Belg.

DVZ kan de aanvraag alleen weigeren met BIJLAGE 20 waartegen een schorsend beroep bij de RvV mogelijk is) omwille van:

- als er misbruik of fraude is (artikel 42septies Vw), of redenen van openbare orde (artikel 43 Vw) in restrictieve zin;*
- als de aanvraag niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2 Vw.*

De wetgeving met betrekking tot de procedure gezinshereniging met een Belgische referentiepersoon alsook deze met een Unieburger is klaar en duidelijk. De wettelijke bepalingen dienaangaande zijn rechtstreekse omzettingen van de gezinsherenigingsrichtlijn. Zij interff[er]eren slechts in beperkte en uitzonderlijke mate met de bepalingen uit de terugkeerrichtlijn.

Het artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag....

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat

desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Verwerende partij diende - indien zij de aanvraag wenste af te wijzen - een bijlage 20 af te leveren.

Verwerende partij wordt pas bevoegd om tussen te komen in de aanvraag van verzoeker op het moment waarop zij, na de periode van drie maanden, de inhoudelijke bewijsstukken moet nagaan waarna zij een gemotiveerde beslissing dient te nemen.

De tekst van het artikel 52 uitvoerings KB Vw. is duidelijk, enige administratieve bevoegdheid in de vestigingsaanvraag a priori dat moment berust op de burgermeester of diens gemachtigde. Verwerende partij vergist zich in haar betoog met betrekking tot de hiërarchie der rechtsnormen. In geen geval kan zij de bevoegdheid van het door de wet bevoegd verklaarde orgaan, aan dat orgaan onttrekken en zichzelf bij wijze van een illegaal genomen beslissing hoger op enige bevoegdheidsladder plaatsen.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij geen bijlage 20 heeft afgeleverd, zij heeft aldus de vestigingsaanvraag van verzoeker beëindigd op gronden anderen dan deze door de wet voorzien. Zij erkent de vestigingsaanvraag van verzoeker niet.

Als motivatie daarvoor verwijst de gemachtigde naar het arrest KA (HvJ) waarin het beginsel wordt vastgelegd dat het de lidstaten niet verboden is om een vestigingsaanvraag niet te weerhouden wegens een bestaand inreisverbod.

Opgemerkt moet daarbij worden dat het Hof zich in de zaak KA enkel uitgesproken heeft over het weigeren in overweging te nemen van een aanvraag tot gezinshereniging die zich steunt op het (uitzonderlijk) afgeleid verblijfsrecht onder art 20 verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU)

Bijkomend moet worden opgemerkt dat het in casu ging om een prejudiciële vraag over de toepassing van de terugkeerrichtlijn. Deze rechtspraak heeft de iure en de facto geen impact op de lezing en interpretatie van de bepalingen van de gezinsherenigingsrichtlijn of van de artikelen 40 e.v. Vreemdelingenwet, die in wezen de omzetting zijn van voornoemde richtlijn (EU/2004/38).

In casu beroept verzoeker zich op de Belgische wettelijke procedure onder art. 40ter van de Belgische verblijfswet, niet op het uitzonderlijk afgeleid verblijfsrecht onder artikel 20 VWEU.

Na het arrest Ruiz Zambrano, waarin vooreerst het bestaan van een afgeleid verblijfsrecht onder voorn[o]emd artikel uit de constituerende verdragen werd erkend, zijn de lidstaten vrij bevoegd geweest om te bepalen op welke manier zij deze gezaghebbende rechtspraak een plaats zouden geven binnen de interne rechtsorde.

De Belgische wetgever heeft er op dat moment voor gekozen om de 'ouders van minderjarige statische Belgen' een plaats te geven onder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en hen thans een volledig gelijke bescherming toe te kennen met de andere familieleden van de burger van de unie. Aansluitend heeft de wetgever de procedure onder 40ter van de Vreemdeli[ng]enwet en de daarbij horende uitvoerende artikels uit het KB van toepassing verklaard op deze categorie 'kandidaat gezinsherenigers' en referentiepersonen.

Hoewel het arrest KA zich aldus in beginsel niet verzet tegen het zuiver afwijzen van een vraag tot gezinshereniging die steunt op art. 20 van het VWEU op basis van een inreisverbod, heeft de keuze van de Belgische wetgever gemaakt dat (enkel) voor de ouders van statische Belgische minderjarigen, de Belgische wettelijke procedure moet worden gevolgd.

De gemachtigde kan zich als dusdanig niet langer steunen op het oorspronkelijk arrest KA, nu de Belgische wetgever zeer duidelijk heeft gewild dat de ouders van Belgische kinderen op een gelijke manier zouden worden behandeld als de andere in art. 40ter vermelde kandidaat gezinsherenigers.

De verblijfswet voorziet NIET in een weigeringsgrond op basis van een bestaand inreisverbod.

De gemachtigde heeft de vestigingsaanvraag van verzoeker niet in aanmerking genomen omwille van het bestaan van een inreisverbod ter zijne titel door te stellen:

“Volgt in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 15.12.1980, dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat nog ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 10 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokke[ne] op het grondgebied en het verkrijgen van [...] een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Overwegende dat in casu, de voornoemde persoon geen vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod dd. 09.06.2020 heeft ingediend no[ch] bekomen;

Overwegende dat het inreisverbod bijgevolg nog steeds van toepassing is, mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter op 05.04.2023” [...].

De voorzitter van de RvV stelt in zijn arrest (UDN beroep) daarover het volgende:

Tevens moet worden geduid dat, aangezien verweerder bij het nemen van de bestreden verwij[...]deringsmaatregel, incidenteel, vaststelde dat de ingediende verblijfsaanvraag, gelet op het bestaan van een rechtsgeldig inreisverbod hoe dan ook niet kan worden ingewilligd, niet kan worden besloten dat verweerder nog had dienen te laten overgaan tot de afgifte van een attest van imm[a]triculatie met een geldig[...]heidsduur van zes maanden. ...

Vastgesteld moet worden dat de UDN rechter de gemachtigde bijtreedt in haar bewering dat een bestaand inreisverbod eraan in de weg staat dat verzoeker vermag een vestigingsaanvraag in te dienen.

Voorts moet worden gesteld dat verzoeker niet aantoont welk belang hij heeft bij zijn grief dat hem een termijn van drie maanden had moeten worden toegekend om inhoudelijke bewijsstukken ter staving van zijn verblijfsaanvraag te bezorgen aan het gemeentebestuur. Hij toont namelijk niet aan dat hij nog relevante bewijsstukken had kunnen aanbrengen.

Verzoeker vraagt in beide bovenstaanden zuiver de toepassing van de wet en diens uitvoering. Hij hoeft geen belang aan te tonen om ter zijne titel de letter van de wet zien gevolgd te worden.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het arrest Ouhrami, HvJ dd. 26.07.2017 duidelijkheid heeft gebracht in het moment waarop het inreisverbod, hoewel het latent bestaat binnen de nationale rechtsorde, in werking treedt (en als dusdanig rechtsgevolgen kan ressorteren ten aanzien van haar subject).

Als men aanneemt dat, zoals DVZ dat zelf aankondigt in haar eerdere communicatie, het doen van een nieuwe vestigingsaanvraag een impliciete vraag tot opheffing behelst van het ten titel van verzoeker genomen inreisverbod, waarbij de gemachtigde gerechtigd is om deze ‘impliciete vraag tot opheffing’ negatief te beantwoorden dan aanvaardt men tevens dat deze beslissing los moet worden gezien van de procedure onder art. 40ter Vw en 52 uitvoeringsbesluit Vreemdelingenwet. Zo niet voegt men contra legem een extra voorwaarde toe aan het artikel 40ter §2, 2° en onttrekt men verzoeker zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen een negatieve beslissing in zijn procedure gezinshereniging, dewelke hem eveneens wettelijk wordt toegekend op basis van art. 39/79 Vreemdelingenwet.

De artikelen 10 en 11 van de Belgische grondwet verzetten zich ertegen dat Belgische kinderen op dergelijke manier ongelijk zouden worden behandeld en thans volledig discretionair kunnen onttrokken worden aan hun recht om (op welke manier dit ouderschap dan ook vorm heeft/krijgt) hun ouders bij zich te hebben.

Conclusie:

De Verblijfswetgeving voorziet niet dat een verblijfsaanvraag als onbestaande kan worden beschouwd wegens een inreisverbod. Enige praktijk die daartoe bestaat bij de gemachtigde moet als contra legem worden beschouwd en kan enkel dienstig zijn om aan betrokkene een grondig onderzoek van zijn situatie te ontzeggen en hem te ontgrieven van een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen een negatieve beslissing in een dossier gezinshereniging met een Belgisch minderjarig kind.

Ook huidige bestreden beslissing (stuk 1a) komt finaal neer op een weigering van de vestigingsaanvraag dd. 05.04.2023 enkel omwille van het feit dat er ten aanzien van verzoeker een inreisverbod bestaat.

De beslissing van DVZ is niet legitiem."

2.2. Allereerst dient te worden gesteld dat niet blijkt dat verweerder, door in de bestreden beslissing uiteen te zetten dat verzoeker geen recht op verblijf, in functie van zijn minderjarig Belgisch kind kan laten gelden, omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar, zijn bevoegdheden overschrijdt of "*wettelijke bepalingen*" naast zich neerlegt. In dit verband moet worden benadrukt dat een bepaling uit een koninklijk besluit, in casu artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, geen afbreuk kan doen aan een bepaling van de wet. Het staat niet ter discussie dat verzoeker is onderworpen aan een inreisverbod en artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat "*het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt aan de vreemdeling die is onderworpen aan een inreisverbod.*" Door aan te geven dat een inreisverbod in beginsel een beletsel vormt om een verblijfsaanvraag te kunnen inwilligen en hierbij nog toe te lichten dat in casu werd geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde verbindt verweerder slechts het door de wetgever bepaalde gevolg aan de vaststelling dat verzoeker onderworpen is aan een inreisverbod. Verzoeker stelt dan ook onterecht dat er geen wettelijke grondslag is om een verblijfsaanvraag af te wijzen op basis van de vaststelling dat de aanvrager onderworpen is aan een inreisverbod en dat er sprake is van een beslissing "*buiten de wet om*". Verweerder heeft daarnaast in aanmerking genomen dat uit hogere rechtsnormen, zoals artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), een positieve verplichting kan voortvloeien, die hem ertoe kan nopen om een verblijfsaanvraag toch in te willigen. Hij heeft in de bestreden beslissing uitvoerig uiteengezet op grond van welke argumentatie hij tot het besluit komt dat dit in casu niet het geval is.

De vaststelling dat de regelgever heeft nagelaten om de bepalingen van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in lijn te brengen met het feit dat in de wetgeving de mogelijkheid tot het opleggen van een inreisverbod werd voorzien en dat een inreisverbod, conform de niet mis te verstane bepaling van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, een verblijfsverbod inhoudt, impliceert niet dat verweerder enige onwettigheid beging door de bestreden beslissing te nemen. Er kan slechts worden opgemerkt dat artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet tevens voorziet in een procedure met betrekking tot de behandeling van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die wordt ingediend door een onwettig in het Rijk verblijvende vreemdeling aan wie een verblijfsverbod is opgelegd. Aangezien een vreemdeling die is onderworpen aan een inreisverbod de mogelijkheid om in het Rijk te verblijven gedurende een bepaalde periode is ontzegd kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat het louter indienen van een verblijfsaanvraag tot gevolg dient te hebben dat hem een termijn diende te worden toegekend om zijn verblijfsaanvraag te vervolledigen, wat impliceert dat hij ondertussen in België kan verblijven. Daarenboven moet worden gesteld dat verzoeker niet aantoonde welk belang hij heeft bij zijn grief dat hem een termijn van drie maanden had moeten worden toegekend om inhoudelijke bewijsstukken ter staving van zijn verblijfsaanvraag te bezorgen aan het gemeentebestuur. Hij toont namelijk niet aan dat hij nog relevante bewijsstukken had kunnen aanbrengen. Hij beperkt zich tot de stelling dat verweerder schijnbaar niet weet wie in concreto instaat voor zijn kinderen. Hiermee en door in zijn feitenrelaas te verduidelijken dat zijn kinderen sedert 2014 – en dus bijna hun volledige leven – in een pleeggezin verblijven toont hij niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat geen afhankelijkheidsband tussen hem en zijn kinderen blijkt. Verweerder heeft ook rekening gehouden met wat door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) werd gesteld in het arrest KA (HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, K.A.) en heeft zich geenszins beperkt "*tot een loutere verwijzing naar een eerder opgelegd inreisverbod*". Verzoekers betoog dat verweerder naliet "*de beginselen van het Europees recht*" te respecteren mist dan ook feitelijke grondslag. Verzoekers standpunt dat niet kan worden gesteld dat

mocht worden verwacht dat hij dadelijk, bij de indiening van de verblijfsaanvraag zelf, alle nuttige stukken zou aanbrengen doet, nu niet blijkt dat er nog nuttige stukken zijn, geen afbreuk aan het voorgaande.

Aangezien artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 het verdere verloop van de procedure niet regelt indien verweerder vaststelt dat de aanvrager het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod kan niet worden besloten dat de bestreden beslissing de vorm van een *“bijlage 20”* had dienen aan te nemen. Ten overvloede moet worden geduoid dat ook niet blijkt dat het gebruik van de in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalde bijlagen is voorzien op straffe van nietigheid.

In zoverre verzoeker argumenteert dat hem, middels de bestreden beslissing, geen recht dat voortvloeit uit de richtlijn 2004/38/EG kan worden ontzegd, kan het volstaan aan te geven dat voormelde richtlijn geen recht op verblijf in functie van in België verblijvende Belgische kinderen voorziet.

Verzoekers betoog dat het gemeentebestuur wel degelijk bevoegd was om een bijlage 19ter af te geven leidt niet tot het besluit dat verweerder enige onwettigheid beging door zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie af te wijzen.

Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat de in casu bestreden beslissing geen beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals bedoeld in artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° van de Vreemdelingenwet, is. Verzoeker die reeds jaren niet meer instaat voor zijn kinderen in België en zelfs niet aannemelijk maakt dat hij weet waar deze verblijven kan bezwaarlijk voorhouden dat hij een familielid als bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – en meer specifiek een ascendent die een Belgisch kind vergezelt of vervoegt – is. Verder moet worden gesteld dat er hoe dan ook geen sprake is van een situatie waarbij verzoeker in de mogelijkheid is om zonder meer enig recht op verblijf in het raam van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te laten gelden. De beslissing tot het opleggen van het inreisverbod vormt hiertoe immers een beletsel en verweerder stelde, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, vast dat er geen redenen zijn die toelaten te concluderen dat dit beletsel in casu niet zou spelen. Aangezien verzoeker nooit het procedurestadium kon bereiken waarin kon worden vastgesteld of hij onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet valt kan hij niet dienstig verwijzen naar artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. Wederom moet verder worden gesteld dat niet blijkt welk belang verzoeker heeft bij zijn uiteenzetting dat hij toegang dient te hebben *“tot de beroepsprocedure zoals deze bestaat onder artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet”* en bij het aanvoeren dat het beroep een schorsend effect dient te hebben. Verzoeker heeft immers een beroepsprocedure kunnen instellen en er blijkt niet dat de bestreden beslissing door verweerder reeds gedwongen werd uitgevoerd. Hij kan dan ook niet stellen dat hij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel kon beschikken.

Verzoeker kan, gezien het voorgaande, ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder maar bevoegd wordt om een beslissing te nemen na het verstrijken van een termijn van drie maanden. Deze argumentatie vindt geen steun in de wet en is schijnbaar gesteund op de verkeerde veronderstelling dat de procedure zoals vervat in artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, in voorliggende zaak, volledig en onverkort van toepassing is. De Raad wijst er in deze op dat de termijn van drie maanden waarvan sprake in artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 erop is gericht om de aanvrager toe te laten *“het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet”* en *“de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult” aan te brengen.* In casu zijn deze documenten evenwel hoe dan ook niet dienstig aangezien verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en niet wordt aangetoond dat er een beletsel bestaat om de door de wetgever voorziene rechtsgevolgen die zijn verbonden aan een inreisverbod te laten spelen. Er blijkt, zoals verweerder aangaf, niet dat verzoekers kinderen zich in een dergelijke afhankelijkheidssituatie ten aanzien van hem bevinden dat moet worden geconcludeerd dat het niet inwilligen van zijn verblijfsaanvraag tot gevolg zal hebben dat deze kinderen feitelijk genoopt zijn om het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hen het effectieve genot van de belangrijkste aan hun status als Unieburger ontleende rechten zou worden ontzegd.

Door toe te lichten dat hij zich niet heeft beroepen op een recht op verblijf dat zou voortvloeien uit artikel 20 van het VWEU, doch wel *“op de Belgische wettelijke procedure onder art.40 van de Belgische verblijfswet”* toont verzoeker evenmin aan dat de bestreden beslissing door een gebrek is aangetast. Het gegeven dat de Belgische wetgever heeft voorzien in een recht op verblijf voor de vader en moeder

van een minderjarige Belg indien zij hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen wijzigt niets aan het feit dat de Belgische wetgever vervolgens ook heeft bepaald dat een vreemdeling onder inreisverbod geen recht op binnenkomst en verblijf in het Rijk heeft. Er moet ook worden herhaald dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker zijn kinderen – die volgens zijn eigen verklaringen bijna tien jaar in een pleeggezin verblijven – vervoegt of begeleidt.

Waar verzoeker nog toelicht de visie van de Raad die werd verwoord in het arrest nr. 287 556 van 13 april 2023 niet bij te treden en benadrukt dat een inreisverbod er niet aan in de weg staat dat hij een verblijfsaanvraag indient lijkt hij uit te gaan van een incorrecte of onvolledige lezing van dit arrest. In voormeld arrest wordt immers niet gesteld dat verzoeker geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie mag indienen. Er wordt enkel aangegeven dat verweerder niet onwettig optreedt wanneer hij, na te hebben onderzocht of er geen hogere rechtsnormen spelen, vaststelt dat een inreisverbod een beletsel vormt om een verblijfsaanvraag in te willigen.

Verzoekers stelling dat het niet vereist is dat zou kunnen worden vastgesteld dat hij een belang heeft bij een middel is voorts incorrect. Het is vaste rechtspraak dat een middel slechts ontvankelijk is indien het de verzoeker een voordeel kan opleveren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 204 en A. WIRTGEN, *Raad van State, Middelen en ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder*, Brugge, die Keure, 2004, nr. 60).

Inzake de bemerking dat verweerder ooit heeft gecommuniceerd dat een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een impliciete vraag tot opheffing van een inreisverbod omvat moet worden gesteld dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de wijze waarop een verzoek tot opheffing van een inreisverbod kan worden ingediend regelt en eventueel andersluidende communicaties hieraan niets kunnen wijzigen. Een argumentatie gebaseerd op een communicatie die de wetgeving niet correct weergeeft kan geen aanleiding geven tot de vaststelling dat in casu enige onwettigheid werd begaan. Voorts moet worden herhaald dat verweerder door te verwijzen naar de door de wetgever aan een inreisverbod verbonden rechtsgevolgen geen handeling “*contra legem*” stelt.

Verzoeker toont daarnaast niet aan dat personen in een gelijke of vergelijkbare situatie anders worden behandeld. Een vreemdeling die is onderworpen aan een inreisverbod bevindt zich in een andere juridische situatie dan een vreemdeling die niet het voorwerp uitmaakt van een dergelijk verbod. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat in voorliggend individueel geval zijn kinderen op een ongelijke of discriminerende wijze worden behandeld. Met zijn betoog dat zijn kinderen volledig discretionair kunnen worden onttrokken aan het recht om hun ouders bij zich te hebben verliest hij uit het oog dat verweerder de belangen van de kinderen wel degelijk in aanmerking heeft genomen en dat niet wordt aangetoond dat hierbij kennelijk onredelijk werd opgetreden. De Raad wijst er ook op dat verzoeker een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar werd opgelegd omdat hij wordt beschouwd als een ernstig gevaar voor de openbare orde en dat het beroep dat hij tegen de beslissing tot het opleggen van dit inreisverbod instelde werd afgewezen. Met zijn argumentatie bewijst verzoeker niet dat de private belangen van hem of van zijn kinderen zouden dienen te primeren op het belang van de Belgische samenleving, dat is gediend met het laten respecteren van de verblijfswetgeving en het nemen van beslissingen waardoor de openbare orde wordt beschermd. De toelichting van verzoeker dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet toelaten dat kinderen ongelijk worden behandeld wijzigt dan ook niets aan het voorgaande.

Het door verzoeker ook geschonden geachte artikel 13 van het Handvest van de grondrechten luidt als volgt:

“De kunsten en het wetenschappelijk onderzoek zijn vrij. De academische vrijheid wordt geëerbiedigd.”

Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen zijn academische vrijheid heeft miskend.

Een schending van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van de artikelen 39/79 en 40ter van de wet van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/38/EG of van artikel 13 van het Handvest van de grondrechten, die tot de vernietiging van de bestreden akte kan leiden, kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de door de verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid inzake de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK,	voorzitter
--------------	------------

C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier
----------------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	G. DE BOECK
---------------------	-------------